Valeriu Butulescu
FRUNZE FĂRĂ RAM – aforisme – Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României BUTULESCU, VALERIU
Frunze fără ram: aforisme/Valeriu Butulescu.
ISBN 973 8164 – 09 – 5
— Aforisme – I_2I.13S.144
Prefaţa: dr. Octavian Opriş
Editura EMIA Deva
2004

Se dedică poetei Mira Lupeanu

Scepticul bine temperat

În cadrul literaturii sapienţiale, aforismul şi maxima sunt puţin cultivate la noi şi preţuite ca atare.

Reflecţiile şi maximele literaţilor sau oamenilor de cultură simt de multe ori conjunctul ale, sclipiri ale inteligenţei şi puterii expresive a autorului sau consecinţa unei bogate experienţe personale. Este o specie dificilă care presupune spirit, rigoare, claritate, concizie, experienţă socială, capacitate reflexivă şi intuiţie psihologică.

Suntem surprinşi de aforistica lui Valeriu Butulescu, scriitor cunoscut mai mult în străinătate decât în ţara sa, poate datorită speciei literare practicate de autor sau lipsei interesului cultural, care l-ar pune în valoare şi impune publicului.

Citind aforismele lui Butulescu eşti impresionat de profunzimea ideilor, claritatea textului, de simţul nuanţei şi al esenţialului, de calitatea exprimării. Dincolo de diversitatea şi culoarea textelor, de frumuseţea stilistică există o structură ce menţine coerenţa cărţii. Această carte trebuie înţeleasă ca un întreg şi nu doar fragmentar, pe aforisme şi maxime.

Pare banal a spune că este un discurs despre condiţia umană; căci fiecare autor vorbeşte despre experienţe umane, mai mult sau mai puţin semnificative. Dar marile teme, punctele cruciale ale existenţei nu sunt la îndemâna oricui.

Omul, pentru Butulescu, este un fir de nisip ce îşi face *„piedestal din propria micime"*, crezând că astfel se înalţă. Venit pe lume printr-un

„debut penibil (pe cai urinare)”, omul este aruncat într-o lume heraclitiană a veşnicei deveniri, căutând să-şi păstreze individualitatea. Făcuţi *„după chipul şi asemănarea unei umbre”*, *„plămădiţi de Dumnezeu din noroi”*, oamenii năzuiesc să fie eterni.

Dumnezeu a făcut omul ca *„o creaţie singulară”*; dar păcatul l-a multiplicat, împrăştiindu-l în lume. Fiinţa sa trăieşte angoasa unui relativism permanent, *„o virgulă între două veşnicii”*, *„ciripind în colivia limitelor sale”*. Patria acestei fiinţe este Pământul, care şi el nu-i decât un fir de praf. De altfel, omul este frate cu Pământul, amândoi sunt din aceeaşi materie, ţărâna fundamentală, aluat în mâinile Creatorului.

Universul material suferă o necontenită extensie, asediat şi invadat de *„himerepalpabile”*, pe care omul le creează şi apoi se pierde în acest Univers simbolic şi totuşi real. În *„mlaştina albastră a cerului lumina se stinge în uitare”*, iată *„mizeria cosmică”*.

Omniprezenţa lui Dumnezeu, ubicuitatea Sa, ne determină *„să-L călcăm în picioare, căci este pretutindeni”*; şi totuşi, cerem ajutorul îngerilor care mereu sunt prea departe pentru că, deliberat, Creatorul le-a dat aripi spre a zbura. Un Dumnezeu antropomorf nu poate fi decât vremelnicie. Dumnezeu *„ne-a făcut din noroi şi ne-a tratat ca atare”*. Suntem conştienţi de precaritatea noastră, de faptul că suntem fire de nisip într-un deşert, şi totuşi, tară noi *„mai gol ar fi pustiul”*.

Omul nu este veşnic, nu-i un mineral încremenit în inerţia sa cristalină; el se dezvoltă, creşte şi piere într-o extensiune programată, parcurgând ireversibilul drum către moarte. *„Precum fructul, ne prăbuşim când lumea noastră e mai dulce”*. Totul este dizolvat în acest Mare Solvent care este Timpul. Cu vârsta ne resemnăm ca râurile ce se liniştesc la capătul cursului, când se varsă în mare. Tragicul extinţiunii este atenuat de un declin simţit ca *„o dulce prăbuşire”*. *„Ambiţia veşniciei se topeşte la soare”*, această *„stea muribundă”* de care atârnă viaţa noastră”.

După o viaţă zbuciumată, cu decepţii şi bucurii, se adună o experienţă grea, *„opovară atât de mare încât ne tremură picioarele”*. Sub această povară ontologică omul este singur, dar dispus a se asocia cu semenii săi *„într-un sindicat al spiritelor solitare”*. Întors asupra sa însuşi, omul reflexiv îşi caută energia vitală în sine, gândind că este doar *„o iluzie, un vid palpabil, întrupare a nimicului”*.

Dar ne putem consola. Pentru că *„ce e etern nu moare, cel mult se*

perimează". Cum putem noi, „*făcuţi din noroi, după chipul şi asemănarea unei umbre, să fim eterni*"? Această eternitate ar presupune un viitor deschis la infinit care nu ar fi decât o suferinţă nemăsurată şi o „mizerie în aşteptare". Finitudinea noastră este moartea, această „alchimie organică", care „*dizolvă ceea ce naşterea recoagulează*". „*Nu putrezim, fugim de efemer*", migrând în regnul mineral şi apoi reluând ciclul transmigraţiilor ontologice. Dacă viaţa este o suferinţă, de ce fugim de moarte? Poate *că „ne place suferinţa*".

Şi totuşi, dincolo de conflicte şi nesfârşite irir. mai, de /buciumul permanent, omul are nevoie de linişte de a se adânci în sine pentru a nu-l atinge îi îi lunile vieţii. Să încercăm a evita coliziunea cu lumea materială, tangibilă, şi „*să ne apărăm visul*".

Fiecare om aduce un adevăr pe care numai el îl şi ic, o experienţă mentală şi sufletească, care este sulocală de „*veridicitatea obiectivă*", socializată, Străina sinelui. Cu timpul, privirea noastră obosită de real se întoarce asupra sinelui, văzând mai clar, citind şi căutând a descifra enigma Eului, în contrast cu indiferenţa naturii şi a celorlalţi. Prin lectură „*ne slăbeşte vederea, dar ni se întăresc vederile*".

Raţiunea are legile ei inflexibile, obiective, previzibile şi constrângătoare. Suportăm la fel de greu exigenţa raţiunii ca şi determinismul naturii. Admirăm nebunii pentru „*puterea lor de a se elibera din lanţul raţiunii*". „*Zgura cuvintelor, voci neconvingătoare, ce stârnesc doar ecouri*", sunete deranjând timpanele şi derutând inteligenţele acoperă „*aurul esenţial*": Adevărul.

Totuşi, paradoxal, cei fără forţă de pătrundere, cei cu voci neconvingătoare, „*minţile înguste se strecoară uşor prin strâmtorile vieţii*". Pentru a ajunge la esenţă trebuie să eliminăm vorbele în plus, zgomotele ce parazitează flacăra plăpândă a adevărului.

Dar omul nu este singur, el trăieşte într-o enormă termitieră ce îi dă relativă siguranţă şi permanente bătăi de cap. După Kant, omul este un scop în sine, un noumen, în el locuieşte valoarea, este unic, inimitabil şi creatură preferată a lui Dumnezeu. Dacă suntem mai mulţi în mod firesc se extinde şi sfera axiologică; ne înşelăm, „*oamenii, cu cât sunt mai numeroşi, cu atât sunt mai ieftini*". Această constatare, aparent banală, luată din lumea lucrurilor şi a mărfurilor este la îndemâna fiecăruia. Acest om gregar este ingrat şi pus pe uzurpări. „*Am fost modelul lui de o viaţă. Nu e de mirare că acum îmi vreafuncţia*".

Înmulţirea acestor fiinţe este rezultatul unei *„polenizări complicate”*. Dragostea care înlănţuie pe oameni în cătuşele instinctului şi sentimentului are totuşi nevoie de contract, de autoritatea socială, pentru a da aparenţa de trăinicie, sustrăgând-o capriciului şi hazardului şi inventându-se astfel căsătoria.

Într-o ipotetică stare de perfecţiune, când Creatorul îl răsfaţă pe om, făcându-l locatarul raiului, El nu credea că plictisul şi blazarea bântuie această creatură privilegiată. Dar iată, păcatul devine forţă creatoare şi propulsivă, iar *„izgonirea din rai a împins omenirea înainte”*. Această forţă a negativului, tentaţia fructului oprit, plictisul şi dorinţa de explorare continuă, este nervul devenirii umane. Această tendinţă de creştere trebuie limitată şi supravegheată, având pilda copacului care *„nu creşte mai sus decât îi permit rădăcinile”*. Expansionist prin fire, cotropitor al bunului altuia, omul va încerca să ajungă virtuos, *„jefuind virtutea altora”*.

Invidia şi violenţa gratuită, inflamarea Eului, ne împinge la comportamente nesăbuite, la fel ca *„uliul care ucide privighetoarea care nu are carne deloc*, *dar prea frumos cântă”*. Şi când sunt în declin şi cădere, când sunt supuşi pieirii, oamenii vor să piară odată cu ei şi semenii lor, la fel ca *arborii care pot să ucidă numai în cădere”*. Acest râu lăuntric parc bine asigurat căci *„pieptul meu îl apăra ea o armură”*.

Morala dă bătăi de cap şi creează o dilemă l-ai a ieşire: *„ce e mai condamnabil*: *frâul sau desfrâul*?” Dacă *„asceza este dorinţa de a nu avea dorinţe”*, o voinţă întoarsă împotriva sa, un i ontrasens al vieţii, o refulare împotriva naturii; ce putem contrapune mersului firesc al instinctului care lucrează natural în noi? Virtutea este doar. *talentul înfrânării*. *Arta de a nu fi tu însuţi”*. Eu-ul este scizionat între zona profundă şi Eu-ul reflexiv, total acoperit de ipocrizie. Păcatele sunt congenitale, imprescriptibile, ele doar se *„reeşalonează”*, dar nu se iartă, căci sunt constitutive fiinţei noastre. Păcatul este nota comună; majoritatea purtând stigmatul său, *„este uşor să pătezi imaculatul*. *Ce simplu poate fi murdărit un suflet curat*!” Calomnia, insulta murdară aruncată cu dispreţ şi voluptate asupra omului onest este de cele mai multe ori crezută, aducând suferinţe omului moral. Într-o societate de imbecili şi depravaţi, nimeni nu crede în inocenţă şi virtute. Diavolul, patronul răului, nu mai are nevoie să cheltuiască din inepuizabila sa vistierie pentru *a cumpăra suflete*. *Sunt prea mulţi donatori onorifici”*.

Şi cel mai mic nemernic vrea să-şi dezvolte calităţile malefice, căci *„visul limbricului e să devină şarpe”*.

Ajungem la fireasca întrebare dacă egoismul trebuie dispreţuit. De ce să nu ne preocupe Eu-ul nostru? *„Credeţi că ar trebui să mă preocupe Eu-ul vostru mai mult decât al meu*?” De fapt, celălalt este un alt ego care voieşte aceeaşi conservare, dezvoltare şi considerare. Este un nonsens a deprecia propriul Eu şi a întări şi admira Eu-ul altuia, este o contradicţie ontologică greu de susţinut de apologeţii moralei altruiste. Cu atât mai mult, cu cât această fiinţă nu-i perfectă, fiind măcinată de orgoliu, *„ca orice nimic tridimensional*”.

Dar acest nimic tridimensional nu-i singur. Cu toate că este o *„voce mediocră*”, el se reuneşte cu mediocrii semeni ai săi *într-un „cor magnific*”. Nu calitatea membrilor unui grup contează, ci ansamblul lor. Aceşti corişti semiafoni *„conviețuiesc pașnic*, *ignorându-se reciproc*”. De aceea idealul multora ar fi globalizarea, când *„toată omenirea* ar fi *cuprinsă într-o singură sectă*”.

Coeziunea socială nu există tară un ideal comun, cu toate că şi acest consens politic este efectul neînţelegerii. *„Din behăitul incert al turmei*, *ciobanul deduce opţiunea ei politică*”. Atunci când ne punem nădejdea în schimbarea politică, aceasta nu înseamnă decât *„alţi ciobani*, *alţi câini*, *aceleaşi oi*”. Totul se transformă în istorie, altfel spus o amintire cu *„atâtea minciuni fosilizate*”. Poţi amăgi poporul cu idei care îl flatează; *„să faci din necioplire doctrină*. *Să ridici ignoranţa la rang de simbol*”. Retorica politică e impertinentă, sfidătoare şi lipsită de simţul realităţii. Nu se ştie dacă cel însetat îşi doreşte *„glorie*, *democraţie sau un pahar cu apă*”.

În vremurile azi uitate, la fel ca şi în democraţiile moderne, oamenii se întrebau ca şi firele de iarbă: *„dacă ne coalizăm*, *ce* altceva *putem alcătui decât o păşune*?”. Pentru a se apăra sau a-şi proteja presupusa libertate, omul şi-a făurit legi contra violenţei şi agresivităţii sale primordiale. (onstlliţia pfu ca să fie *„un privilegiu al tuturor*”. Dar, din nefericire, *„legi adoptate dar nerespectate suni forma elevată a fărădelegii*”. Legile devin părtaşc la propria lor nerespectare, datorită prolixităţii lor, incoerenţei şi lipsei de raţiune. Această încurcătură de norme şi interdicţii depăşeşte *„labirintul din Creta*, *care este un fleac*, *Uită de legislaţia română*”.

Revenim din sfera reflecţiilor generale la experienţe româneşti.

Popor energic, sfidător al civilizaţiei, românii şi-au distrus sistemul de irigaţii, revenind la vechile tehnici încântătorii, scoţând icoanele pentru a îmbuna pe Dumnezeu şi a evita seceta. Şi totuşi acest popor se mândreşte cu o poziţie strategică de invidiat: *„când fugeam de turci, dădeam nas în nas cu tătarii"*.

Intrând în *„tranziţie"*, am adoptat noi principii sociale de echitate şi repartiţie: *„fiecăruia după muncă, fiecăruia după nevoi, fiecăruia după tupeu"*. Tupeul este considerat o mare calitate volitivă, aducând beneficii materiale şi glorie celui care îl deţine.

Mistica şi omnipotenţa statului laic ne dă cheia înţelegerii circulaţiei bunurilor şi valorilor: *„Domnul a dat, hoţii au luat, fie numele statului veşnic lăudat"*. Între bunătatea tară limite a lui Dumnezeu şi permisivitatea la fel de largă a statului, hoţii au beneficiat de o dublă gratitudine. De altfel, noi românii, după 1989, *„am avut parte numai de guverne taoiste, bazate pe non-acţiune"*. Dar nu suntem unici în lipsa de perspicacitate socială: *tragedia aztecilor*: *au luat drept zei o bandă de la îţi europeni"*.

De unde au răsărit palatele acestor beneficiari ai clemenţei divine şi ai somnolenţei statului? *„Din pomana săracilor, cei mari* îşi *fac palate"*. Încrederea românilor vizează ridicolul şi paradoxul. Sondajele de opinie, mai mult sau mai puţin măsluite, arată că *„românii au mare încredere în biserică şi armată, adică în cele mai inactive instituţii"*.

Există în om o mare forţă de iluzionare. În cele mai grele momente găsim justificări şi întăriri sufleteşti. Ştim *că „o* nouă *prăbuşire aduce un nou echilibru"*. Iar sărăcia lucie o înnobilăm *„făcând mizeria să strălucească"*.

Butulescu este un sceptic, un Montaigne detaşat şi ironic, degajând o diafană melancolie şi bunătate. Cunoaşterea l-a dus la îndoială şi, de aici, la o dogmatică a relativismului. El nu urmează căi comune, ştie că pentru a descoperi drumul propriu, calea nouă, *„trebuie să părăseşti autostrada"*. Această îndoială îi determină conştiinţa să-i pună Eului nesfârşite întrebări. Să-l înţelegem când se întreabă: *„Cum pot să cred în voi când mă îndoiesc de mine*?". Opera sa este plină de contradicţii şi paradoxuri, ca de altfel însăşi fiinţa umană. Butulescu *„crede în idei contradictorii, dacă au suficientă poezie"*. Este un poet în plină metafizică.

Nervul gândirii lui Butulescu, noutatea discursului său, este o

dialectică a eternei transformări, a morţii şi învierii, este o analitică a *„unui zero uriaş. Rezultanta unor enorme forţe potrivnice”*. Evadarea în carte, în cultură este remediul plictiselii şi consecinţa înţelepciunii. *„Plictisit de atâtea neliniști. De frica morţii mă ascund într-o carte. Cartea. Veşnicie în sicriu de*

«////< Dar nu trebuie să *„ne risipim în mii de jmyjni* căci *„Dumnezeu a luminat Universul în clinul cu\ mie”*. A fi scriitor înseamnă a consemna, i îi alta. despre insignifianţa fiinţei tale. Dacă omul este întrupare a nimicului, scriitorul vrea să ducă *„nimicul la apogeu”*, să-i dezvolte articulaţiile, să-i arate implicaţiile. Pentru Butulescu, scriitorul şi i ititorul vieţuiesc într-o complicitate de nedezlegat: … (*iiiorule, prin tine trăiesc iar. Mintea Ta însufleţeşte acest gând”*.

Dr. Octavian Opriş

Bucureşti, 9 februarie 2004

TOAMNĂ ÎN RAI

Aur esenţial, eliberat de zgura cuvintelor.

*

I linbre îmbălsămate.

Aceste gânduri nu-mi aparţin. Dumnezeu le-a dictat. Diavolul a făcut corectura.

Delir sclipitor. Halucinaţii inteligibile.

*

Ciripesc în colivia limitelor mele.

*

Plictisii de atâtea neliniști.

Cresc minicindu-mă.

*

I cgilerare.

Zelul cu care peştii împletesc năvodul.

*

Mă înalţ.

Fac piedestal din propria-mi micime.

Sunt fir de nisip.

Dar fără mine mai gol va fi pustiul.

*

Desfrunzirea aduce pădurii un plus de lumină.
*
Profund şi limpede, asemenea mării.
Precum fructul.
Cazi, când lumea ta este mai dulce.
*
Pe trunchiul tăiat ieri, o creangă naivă continuă să înfrunzească.
Sunt fratele Pământului. Amândoi suntem ţărână.
Orice vârf e început de prăpastie.
*
Timpul.
Marele Solvent.
*
Vârsta aduce resemnare.
La vărsare, râurile curg în linişte.
Noaptea dă măreţie scânteilor.
*
Voluptatea sclipirii, împinsă până la orbire.
*
Nu mă puteţi exila.
Patria mea este acest fir de praf, numit Pământ.
Nimic mai vast decât lumea nimicului.
*
Între două veşnicii, o virgulă.
Îmi scriu pe frunze setea de etern.
O pinnism în de/e letale.
I ar Im.1 morţii în i ascund iuţi o carte.
*
Orgolios, ca orice nimic tridimensional.
Brazde. Spice bogate cresc din rana pământului.
*
Un suflet, cu cât este mai gol, cu atât e mai pur.
*
Debut penibil. Venim pe lume pe căi urinare.

I nu. i creatoare a păcatului.

Izgonirea din Rai

1 împins omenirea înainte.

< ale. im pe Dumnezeu, linuka e pretutindeni.

*

Atâta lumină, stinsă în uitare.

Apără-ţi visul. Ţine-l departe de sfera tangibilă.

*

Mi-am făcut din îndoială chip cioplit.

*

Fii strălucitor, dacă vrei să nu ţi se vadă defectele.

l'ililn copacului.

În mi creşti mai sus dev. Îi ip permit rădăcinile.

l l. Îl l. ÎI III\ II).

Imitaţia lui Dumnezeu. Sunt făcut după chipul şi asemănarea Tatălui meu.

*

Mizerie cosmică. Mlaştina albastră a cerului.

(arte. Veşnicie în sicriu de hârtie.

*

Nu ajungi virtuos jefuind virtutea altora.

Profunzimea aduce linişte, în adâncul oceanului furtuna nu răzbate.

Pământ corupt cu aur. Cer corupt cu smirna şi tămâie.

*

Marmura stearpă, noroi roditor.

*

Ciocârlia.

Inspirat simbol naţional. O pasăre care cade cântând.

Convertirea sugarilor. Sfântul Ioan boteza numai adulţi.

*

Imobilitatea unora trece drept statornicie.

*

Ce sărac pare cerul după un joc de artificii.

O frază sclipitoare nu poate electriza decât o minte luminoasă.

*

Ce e etern nu moare… Cel mult se perimează.

*

Aruncă din tine tot ce e de prisos, dacă vrei să fii om de greutate.

Alchimie organică. Moartea dizolvă, naşterea recoagulează.

*

Bărbatul, mereu sedus de formele femeii, de mărginirea ci fermecătoare.

*

Declinul.

O dulce prăbuşire.

Să nu ne risipim în mii de pagini.

Dumnezeu a luminat Universul în două cuvinte.

*

Căzând în mare, picătura de ploaie în mare se transformă.

*

E o artă să-ţi păstrezi forma proprie, când totul curge.

Fantezie domestică. Să visezi numai lucruri realizabile.

Pot să cred în idei contradictorii, dacă au suficientă poezie.

*

Pilda sudorului.

Fereşte-ţi ochii de monstruoasa strălucire!

Majuscula conferă Banalităţii un plus de profunzime.

*

Neavând forţă de pătrundere, vocile neconvingătoare se reflectă, stârnind mari ecouri.

*

Adevărata îndoială se naşte din cunoaştere, o, Baghavat!

Univers material, invadat de himere palpabile.

Sunt scribul fidel al conştiinţei mele pervertite

*

Voci mediocre, reunite într-un cor magnific.

*

Unii oameni, asemenea arborilor, pot să ucidă numai în cădere.

I

Minţile injuste se strecoară uşor pl în strâmtorile vieţii.

*

Capital social: treizeci de arginţi.

Întoarcere la puritatea Genezei. Revenire la ignoranţa primordială.

*

Concizie. Esenţe distilate din vorbe de prisos.

*

Bine iluminat, gunoiul cosmic străluceşte.

Doamne.

n dat aripi îngerilor i.1 sii fie mereu departe.

O. i. llm. i Io unda \; i naşti; alta stanca.

Ochii.

Judecătorii luminii. Strălucitoare camere obscure.

Smerenie. Orgoliu speriat.

*

Vijelios, ca fluviul la strâmtoare.

*

Etern mineral. Piatră, neatinsă de plaga vieţii.

Uliul ucide privighetoarea. N-are carne deloc, dar prea frumos cântă.

*

Socrate.

Numai cel învăţat ştie că nu ştie.

*

Pentru tot ce e înalt există un ceas al prăbuşirii.

Ocean să fii.

Să păstrezi amintiri din toate izvoarele.

*

Durerea scoicii preface nisipul în mărgăritar.

*

Omul.

O pasăre cu rău de înălţime.

Sunt arbore.

Mă plec în faţa vântului care aduce ploaia.

*

Nu putrezim. Fugim de efemer. Emigrăm în regnul mineral.

*

Lumea noastră se întinde până unde îndrăznim să visăm.

Faţa umană a divinităţii. Un Dumnezeu antropomorf nu poate fi decât vremelnic.

*

Un adevăr în plus, într-o lume sufocată de veridicitate.

*

Savurăm mireasma fânului cosit.

Nu bănuim că e aroma morţii.

Toamnă.

Păsările cântă rar şi fără convingere.

*

Spre Neant, din revelaţie în revelaţie.

*

Am ceva din nebunia pădurii.

Mă dezbrac când iarna e aproape.

BUCURIA NAUFRAGIULUI

Cititorule, îţi dăruiesc aceste gânduri tulburătoare. Sper să te tulbure.

*

Vrem să fim eterni, noi, cei făcuţi după chipul şi asemănarea unei umbre.

*

Ambiţia veşniciei se topeşte la soare. Suntem la cheremul unei stele muribunde.

Doamne, ne-ai făcut din noroi. Şi ne-ai tratat ca atare.

*

Iluzie sunt. Vid palpabil, întrupare a nimicului.

*

M-am născut sub o stea norocoasă, dar comunistă.

Un zero uriaş. Rezultanta unor uriaşe forţe potrivnice.

*

După atâtea succese de carton, mi-e dor de un mic dezastru.

*

Da, vreau să duc la apogeu nimicul.

Am devenit superstiţios. Cred în mine.

*

Răul lăuntric. Pieptul meu îl apără, ca o armură.

*

Dinţii mei, prea slabi pentru a păzi o limbă atât de slobodă.

Cimitir vesel.

Pe cruci sunt scrise epigrame proaste. Doamne, decât aici, mai bine viu!

*

Dumnezeu a inventat gâtul, iar omul, ghilotina.

*

O nouă prăbuşire, un nou echilibru.

Încă nu sunt matur. Tot mai simt setea de elogii.

A scrie dumnezeieşte înseamnă a-l plagia pe Dumnezeu.

*

Sărăcie lucie.

Noi ştim să facem mizeria să strălucească.

Fără ideal comun nu există coeziune naţională.

*

Binefacerile demonilor stârnesc protestul îngerilor de carieră.

*

Progres tehnic. Moarte dotată cu motocositoare.

Mă tentează focul Iadului. Atâta strălucire, atâta suferinţă, atâta veşnicie.

*

Iisuse, învierea Ta, îndoliată de plânsul oilor.

*

Oamenii, cu cât sunt mai numeroşi, cu atât sunt mai ieftini.

Ateii nu cred în nimic. Dar eu sunt credincios. Eu cred în nimic.

Am omorât trei diavoli. E clar că sunt un sfânt.

*

A deceda înseamnă a muri în mod oficial.

Importăm lână în spaţiul mioritic.

*

Românul ştie să fie independent, chiar atunci când e slugă.

*

Singura distracţie posibilă într-o morgă este să faci pe mortul.

Am fost modelul lui de viaţă.

Nu e de mirare că acum îmi vrea funcţia.

*

Admir nebunii.

Puterea lor de a se elibera din lanţul raţiunii.

*

Polemici.

Asemenea plantelor, unii scriitori cresc mai repede dacă se stropesc cu bălegar.

Parcuri.

Păduri domesticite.

*

Caută căldura.

Nu aştepta să vină.

Învaţă de la păsări călătoare.

*

Eu declaram balaurul monument al naturii, iar sfântului Gheorghe îi ardeam o amendă!

Visul limbricului e să devină şarpe.

*

Asceză. Dorinţa de a nu avea dorinţe.

*

Ce e mai condamnabil frâul sau desfrâul?

Vegetarienii salvează viaţa multor animale. Dar creează legumelor un stres impardonabil.

*

Acustica perfectă a catedralei preface orice bârfă în profeţie.

*

Admiraţie prudentă în faţa unei râme zburătoare.

Din behăitul incert al turmei, ciobanul deduce opţiunea ei politică.

*

Cât trăim, suferim.

Şi totuşi, fugim de moarte.

Ne place suferinţa.

*

Daţi-ne aripi! Să ne târâm prin spaţiu.

Căsătorie. Dragoste pe bază de contract.

*

Catedrala Mântuirii Neamului, ridicată din credite externe.

Îmi doresc un cimitir discret, dotat cu o mare bibliotecă.

Ştiinţă.

Magie raţionalistă.

*

Cartelul proştilor. Asta da.

Invincibila Armada!

*

Virtute.

Talentul înfrânării. Arta de a nu fi tu însuţi.

Dragoste.

Complicată este polenizarea florilor umane.

*

A

Îmbătrânesc.

Cu cât văd mai slab, cu atât mai clar citesc în mine.

*

Egoist?

Credeţi că ar trebui să mă preocupe Eu-ul vostru mai mult decât al meu?

Clopotul este un simplu organ. Clopotniţa – o instituţie.

*

Tată, dacă nu-i dispreţuiai darul, Cain nu ajungea criminal.

*

Prietenia e de natură organică. Prea multă căldură o descompune.

Profesia: sihastru. Funcţia: persoană publică.

Război modern.

Mor mai mulţi ziarişti decât militari.

*

Vreau să ajung mare, scriind cu măiestrie despre micimea mea.

Esenţa trandafirului.

Un strop de adevăr, dintr-un ocean de vorbe colorate.

*

În fiecare căţel văd un eseu.

O încercare de a deveni câine.

*

A spăla intestinele unui porc e mai puţin plăcut decât a consuma mezeluri.

Cu un chibrit încerc să sperii noaptea.

*

În poezie, orice poticnire a limbii trece drept avangardă.

*

Convieţuim paşnic, ignorându-ne reciproc.

Globalizare. Toată omenirea într-o singură sectă.

*

Tu, cel ce iubeşti vinul, nu lăsa niciodată via să sufere.

*

Omul a fost creaţie singulară.

Doar păcatul

I-a făcut să se multiplice.

Columb ar fi ajuns în India.

Dar a intervenit, ca de obicei.

America.

*

Ateii se recunosc uşor, după felul cum se închină.

FRUNZE FĂRĂ RAM

Cititorule, prin Tine trăiesc iar.

Mintea ta însufleţeşte acest gând

*

Schimbare politică. Alţi ciobani, alţi câini, aceleaşi oi.

*

Am dubii", Doamne! Diavolul stă prea bine în sondaje.

Legi adoptate, dar nerespectate.

Forma elevată a fărădelegii.

*

Două invenţii fundamentale lingura şi ochelarii.

*

Opera lui e prea sănătoasă pentru a trăi veşnic.

Pentru remuşcări atât de profunde mi-ar trebui dantură canină.

*

Istorie.

Atâtea minciuni fosilizate

*

Veneraţie maximă în faţa unei grămezi de gunoi.

Întunericul Iadului.

Acolo unde există atâta foc lipseşte lumina?

*

Umbre bolnave de insolaţie.

*

Nu poţi pune în pagini mai mult decât ai în inimă şi-n cuget.

Numai proştii cred că oamenii mari pot fi scoşi din istorie demolându-le statuile.

*

Poţi cotropi lumea cu o creangă de măslin.

Precocitate.

Fructele primăverii fac senzaţie, însă au puţină dulceaţă.

Întreabă-l pe cel însetat ce-şi doreşte glorie, democraţie sau un pahar cu apă?

*

Morala viitorului? Codul civil dizolvat în codul genetic.

*

Ce greu se striveşte o platitudine.

Polemică.

Ciorovăiala oamenilor culţi.

*

Eroii, cu cât devin mai înţelepţi, cu atât sunt mai aproape de laşitate.

*

Acest poet a primit aripi. Ce sublim bâzâie!

Criticul este doctorul artiştilor, înţepăturile sale vindecă.

Ador singurătatea. Voi înfiinţa un sindicat; îl spiritelor solitare.

*

Poporanism.

Să faci din necioplire doctrină.

Să ridici ignoranţa la rang de simbol.

Continuitate. Dacii de pe Columnă seamănă cu unii ţărani de azi. Sunt la fel de nebărbieriţi.

*

Buimaci şi plini de vitalitate, ca orice popor trezit de curând.

*

Noi, firele de iarbă, dacă ne vom coaliza, ce altceva putem alcătui decât o păşune?

Pentru a descoperi un drum nou trebuie să părăseşti autostrada.

*

Caută obstacole la nivelul chemării tale.

*

Extaz autohton, cu iz de telemea.

Rugăciuni la modul imperativ.

*

Unii cred că mediocritatea mea este cauza inexistenţei lor spirituale

*

Constituţia.

Un privilegiu al tuturor.

Bigotul crede că se înalţă îngenunchind.

*

Vă pot demonstra, cu argumente, că Marx n-a fost marxist.

*

Nu cred în elixirul preparat de cioclii.

Hexagon conjugal.

*

Prefer compania unui diavol pocăit, decât tutela unui sfânt ratat

*

Cum să cred în voi când mă îndoiesc de mine?

Labirintul din Creta? Un fleac, faţă de legislaţia română!

*

Egiptul trăieşte din turism. Abia acum se amortizează investiţiile faraonice.

*

Progres şi tradiţie.

Mămăligă în ceaun cu microunde.

La bătrâneţe, povara experienţei este atât de mare încât ne tremură picioarele.

*

Suprapopulare. Pe Styx trece flota amiralului Charon.

*

Strălucind îţi risipeşti lumina.

Speranţa înălţării la cer. Atâta lume gata de decolare.

*

Viitor.

Suferinţă nenăscută. Mizerie în aşteptare.

*

Creştere economică.

Douăzeci de milioane de suflete.

Două milioane de cârciumi.

Uroboros.

Caută energia spiritului în tine însuţi.

*

Ouă de piatră.

Fără jenă, unii sculptori moderni plagiază găinile.

*

Nu există nimic mai banal decât banalitatea sentenţioasă.

Îngerii vorbesc ebraica, diavolii, latina. Cât va supravieţui o religie bazată pe limbi moarte?

*

Secetă.

Am distrus sistemele de irigaţii şi acuma scoatem icoanele!

*

Mă fac că nu aud întrebările la care nu am răspuns.

Mai bine surd, decât ignorant.

Retina incandescentă a ochiului solar nu poate fixa imagini.

E orb părintele luminii.

*

Există o vulgaritate esoterică, inaccesibilă elitelor.

*

Mereu r.

Omniprezenţă înseamnă risipire.

Caut ceva original, la răscrucea locurilor comune.

Poziţie geostrategică. Când fugeam de turci, dădeam nas în nas cu tătarii.

*

Treptele tranziţiei. Fiecăruia după muncă, fiecăruia după nevoi, fiecăruia după tupeu.

Să ai justiţia în sânge, să ai cromozomi de jurist.

*

Diavolul nu mai cumpără suflete.

Sunt prea mulţi donatori onorifici.

*

Avantajul superficialităţii. E mereu în prim plan.

Câtă vreme Dumnezeu nu râde, nici sfinţii n-au curajul să zâmbească.

*

Poetul se lasă uşor condus de rime. Uneori numai lovindu-l pe cel căzut îl faci să se ridice.

Cu cât sunt mai puţini zei, cu atât mai complicai;! este birocraţia divină.

*

Ce uşor se pătează imaculatul! Ce simplu poate fi murdărit un suflet curat!

*

Aşteaptă, frate!

Obrajii mei sunt ocupaţi.

În ei loveşte acum un alt aproape.

E normal să-mi violeze corespondenţa. Hermes e zeul poştelor şi al hoţilor.

*

Domnul a dat, hoţii au luat, fie numele statului veşnic lăudat.

*

Naţionalism conservator.

Vântul reformei, oprit cu mii de steaguri.

Ciomagul românului. Nici armă, nici unealtă.

*

Am avut parte numai de guverne taoiste bazate pe non-acţiune.

*

Tragedia aztecilor.

Au luat drept zei o bandă de hoţi europeni

Aş dori să lucrez în Infern, măcar o stagiune.

*

Fantezia poate da strălucire unui adevăr tern.

*

Nu râdeţi de licurici! E singura fiinţă cu lumină proprie.

Lacrimare.

Să-ţi *trea* angoasa din *sunet* în batistă.

*

Sunt ñgut-nt. În comedia vieţii joc *rolul unui* om.

B rucan

Stejar oracular în Codrii Vlăsiei.

Ipocrizie.

Distanţa dintre tine şi tine însuţi.

*

Musil.

La un mare scriitor simţi absolutul şi atunci când descrie o muscă.

*

Unele maimuţe au coborât din copaci să caute carne.

Setea de sânge le-a prefăcut în oameni.

Uneori pacea e mai stresantă decât războiul. Nu trage nimeni. Toată lumea ţinteşte.

*

Aştept o Istorie a Neamului, scrisă lucid, cu cerneală, nu cu lacrimi şi sânge.

*

Leul flămând, pe-ascuns vânează şoareci.

Din pomana săracilor, cei mari îşi fac palate.

Agenţie de ştiri sau fabrică de mituri?

Nu mă pot pune în pielea lui. E prea încăpătoare.

Păcatele nu se prescriu. Se reeşalonează.

*

Cu noroi aruncă cei care poartă noroi în suflet.

*

Poezia lui, ca orice text confuz, are o mulţime de înţelesuri.

Aberaţia acceptai fi de majoritate devine lege.

*

Dumnezeu locuieşte în inimi mari. E o chestiune de credinţă. Şi de confort.

*

Civilizaţie.

Forme tot mai subtile de a sparge ţeasta aproapelui.

Românii au mare încredere în Dumnezeu şi armată, adică în cele mai inactive instituţii.

*

În trunchiul acestui gorun aud cum creşte, nu sicriul, ci o nouă carte nevandabilă.

*

Destin.

Fiecare frunză cade în felul ei.

O operă trebuie să înflorească.

Pentru a se perpetua, are nevoie de parfum şi culoare.

*

În Natură nu există urât. Tot ce a săvârşit Dumnezeu este desăvârşire.

*

Măcel pascal. Viaţa mieilor.

Însângerat crâmpei de primăvară.

Floarea nu este floare în sine, ci în oglinda altui suflet.

*

Chimia e de partea celor buni.

Rugina calomniei nu afectează suflete de aur.

*

Omul este un răpitor elegant. El sfâşie cu furculiţa.

Viaţa a apărut accidental.

Dumnezeu a fugit de la locul accidentului.

*

Numai artistul poate însufleţi o iluzie.

*

A ales cel mai ieftin bordel. Cu banii economisiţi şi-a cumpărat o icoană.

Inerţia cosmică pare veşnicie.

*

Pentru tâlhari nu există plăcere mai mare decât să vadă oameni cinstiţi în puşcărie.

*

Milioane de galaxii.

Atâta banalitate intangibilă.

De acelaşi autor:

1. Oaze de nisip (aforisme), Editura *Litera*, Bucureşti, 1985.

2. Oaze de nisip (aforisme, Debut 86), prefaţă de Nelu Oancea, Editura *Cartea Românească*, Bucureşti 1986.

3. Sand Oasis (aforisme), traducere în engleză de Karon G. Campbell, postfaţă de Tadeusz Nowak, Editura *Language Bridge*, Garland, Texas. SUA, 1989.

4. Piaszczysta Oaza Sand Oasis (aforisme), ediţie bilingvă, traducere de Eva A. Ziem, Editura *LBQ*, Garland, Texas, SUA, 1989.

5. Stepa memoriei (aforisme), prefaţă de Ctin Sorescu, Editura *Călăuza*, Deva, 1992.

6. Creşterea nefiinţei (poezie), Editura Fundaţiei *J.D. Sârbu*", Petroşani, 1993.

7. Veşnicie provizorie (teatru), prelată de I) umitru Velea, Editura Fundaţiei „*I.D. Sârbu*" Petroşani, 1996.

8. Lirică poloneză (traduceri), Editura Fundaţiei *J.D. Sârbu*", Petroşani, 1996.

9. Homokvarak (aforisme), traducere în limba maghiară de Emil Gherasim, prefaţă de Cornel Ungureanu, Idiluia *Con în Kiach*, Deva, 1999.

10. Mi mu nas Stapp (aforisme), traducere în suedeză de Irina Schapira, postfaţă de Eva-Marie Şiobeck, Editura *International Teater ooch Book Forlag*, Olofstrom, Suedia, 1999.

11. Gedankensplitter (aforisme), traducere în germană de Anton Herman, prefaţă de Holm Fickel, Editura *Forster Bornes Verlag*, Zwickau, Germania, 2000.

12. Plains of memory (aforisme) traducere în ebraică de Manilor, M di tura *Mannor*, Tel Aviv, Israel, 2000.

13. Pisecne oazy (aforisme), traducere în cehă şi prefaţă de Jiří Nasmcc, Editura *Aurora*, Praga, Cehia, 2000

14. Dracula (teatru), prefaţă de Dumitru Velea, Editura *Polidava*, Deva, 2001.

15. Oile Domnului (teatru), Prefaţă de Marian Barbu. Editura *Polidava*, Deva, 2001.

16. Oasis de arena (aforisme), traducere în spaniolă de Valeriu Butulescu, Editura *Casa de la Cultura Ecuatoriana „Benjamin Carrion*", Quito, Ecuador, 2001

17. Piaskowe oazy (aforisme), traducere în polonă de Lucian

Butulescu, preefaţă de Mieczysław Kozlowski, Editura *Miniatura*, Cracovia, Polonia, 2001.

18. Pisecne oasus (aforisme), traducere în bulgară de Spasimir Domaradski, postfaţă de Konstantin Elenkov, Editura *Zvesdan*, Sofia, Bulgaria, 2001.

19. Aforismi (aforisme), traducere în italiană de Giocondina Toigo şi Aurelia de Bacco, prefaţă de Giuseppina Fireavanti, Editura *Agora Edizioni*, Belluno, Italia, 2002.

20. Aforyzmy (aforisme), traducere în ucraineană şi prefaţă de Ştefan Teaciuc, Editura *Mustang*, Bucureşti, 2002.

21. Imensitatea punctului (aforisme), prefaţă de Radu Ciobanu, Editura *Polidava*, Deva, 2002.

22. Aforizmy (aforisme), traducere în limba rusă de Stanislav Karpionek, prefaţă de Tatiana Zinkevici Evstigneeva, Editura *Jeci*, Sankt Petersburg, Rusia, 2003.

23. Samson (teatru), prefaţă de Valentin Taşcu, postfaţă de Al. Florin Ţene, Editura *Polidava*, Deva, 2003.

24. Aphorismes (aforisme), traducere în franceză de Paulian Furtună, Genevieve şi Jean Gomez, prefaţă de Cezara Kolesnik, Editura *Maple Red*, Toronto, Canada, 2003.

25. Thanh than va trom cuop (aforisme), traducere în vietnameză de Pham Viet Dao, prefaţă de Vo Khac Nghiem, Editura *VHN*. *X.B*. *Van Hoc*, Hanoi, Vietnam, 2004.

26. Oasen van Zand (aforisme), traducere în olandeză şi postfaţă de Jan Willem Bos, Editura *Bopress*, Amsterdam, Olanda, 2004.